

Stilletjes, de ogen ietwat vochtig, luistert Albert van Leijen mee. Ook hij voelde de dood angstig nabij. Te zeer verzwakt door zijn longemfyseem lag de Veenendaler in 2005 op sterven na dood. „Het was een wonder dat ik er überhaupt nog was.” Drie jaar duurde het wachten op zijn donorlong. „Ik werd 24 uur per dag bewaakt. Mijn vrouw schakelde daarvoor alles en iedereen in. De familie, de bureu. Altijd liep ze met een telefoon op zak.” Nu is hij 50 jaar en eindelijk gezond. In zijn stem klinkt een zweempje ongeloof: „Vorig jaar heb ik voor het eerst zelf de auto kunnen wassen. Ik ben fitter dan ooit. Ik kan meer dan toen ik achttien was.”

Het gekregen orgaan voelt als een godsge-schenk. Tegelijkertijd had Carolien het erg moeilijk. Dat iemand die pas was overleden haar het leven schonk, maakte diepe indruk. „Op het moment van mijn blijdschap heerste er in een andere familie verdriet. Daar was ik me heel erg van bewust. Van wie het hart is weet ik niet. Ik was er heel erg mee bezig. Was het een jong iemand? Met een gezin? Iemand met kleine kinderen?” De chirurg bemerkte haar worsteling. „Hij vertelde dat het een persoon was geweest die heel erg bewust zijn organen had afgestaan.

niet heeft omarmd, stuit bij onbegrip bij de twee. De maatschappelijke ophef na de Grote Donorshow van BNN, vorig jaar juni, is volgens hen alweer vergeten.

Hoe moeilijk het is om vrijwillige donoren te werven, ondervond Van Leijen recent op de braderie in Scherpenzeel. Bezoekers liepen met een grote boog om de kraam, die hij met mede-getransplanteerden bemande. „Zelf als je mensen heel actief aansprak, liepen sommigen nog door. Mensen vinden ons eng. 90 procent van de Nederlanders wil wel graag een donor, mocht dat onverhoeds nodig zijn.”

Van Leijen sleet uiteindelijk zes donorfomulieren. Carolien

Vos: „Dat papier gaat mee naar huis, belandt op de keukentafel en uiteindelijk bij het oud papier. Mensen komen sneller in actie als ze iets niet willen.”

De Tielse was dertien jaar toen haar hartproblemen werden ontdekt. „Ik korfbalde fanatiek. Bij een sportkeuring werd een beetje hartruis geconstateerd. Op zich niet alarmerend.” Nadere onderzoeken in het ziekenhuis brachten een verdikte hartspier aan het licht. Haar wereld stortte in. Vrij snel bleek de havo in Nieuwegein een brug te ver.

Wonend in Vianen was de afstand niet meer te overbruggen. „Weg vriendenkring. Het deed zo'n

